

MOGLIŚMY

Autor: **Karol Juchniewicz**

#MOGLIŚMY (czyli wiersz / tekst liryczny o nieudanej pierwszej randce, która nigdy się nie odbyła; z osobą poznaną przez internet)

Z niepokoju spać nie mogę;
myślę sobie co by było;
noszę gdzieś pod sercem trwozę;
żal mi jest, będzie i było.

Strach, udręki oraz fobie,
depresyjne, smutne stany.
Kiedy człowiek tak się boi;
nie otwarty, lecz spętany.

**Czy mogłem zaryzykować i ominąć złe przeszkody?
Draży znów mnie to pytanie, jak skałę kropelki wody.
Czy spieprzyłem wszystko i stworzyłem zawilość,
przez co straciliśmy szansę na naprawdę piękną Miłość?**

Zawiodłem, bo spotkać się bałem.
Zbyt dużo myśli niepewnych;
Szansę nam odwołałem;
i ronię znów łez, słonych, rzewnych.

Dlaczego nie dałeś szansy;
wybaczyć po prostu - nie chciałeś?
Czy było Ci obojętne?
Czy też po cichu płakałeś?

**Czy mogłem zaryzykować i ominąć złe przeszkody?
Draży znów mnie to pytanie, jak skałę kropelki wody.
Czy spieprzyłeś wszystko i stworzyłeś zawiłość,
przez co straciliśmy szansę na tę jedyną Miłość?**

Ach, te zodiakalne skorpiony;
mściwe i nieprzeblagalne.
Czy mogliśmy być ze sobą?
Czy to rozterki banalne?

Kolejny wieczór samotny;
a łoże - tafla zmarznięta;
nadzieja moja - plan lotny?
Czy życia dalszego zachęta?

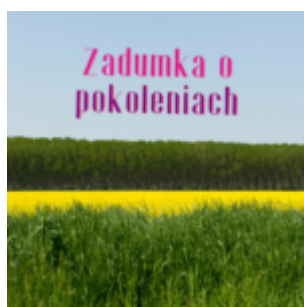
**Mogliśmy zaryzykować? I ominąć złe przeszkody?
Draży znów nas to pytanie, jak skałę kropelki wody.
Czy spieprzyliśmy wszystko; stworzyliśmy zawiłość,
przez co straciliśmy szansę na prawdziwą i wielką Miłość?**

* * *

Obrazek / Grafika: canva.com (including stock's multimedia)

Zadumka o pokoleniach

Tak smutno mi na myśl o pokoleniach.
O ich historiach, blaskach i cieniach...

O tych minionych (w proch obróconych)
i o tych żyjących (zaraz minionych).

Jak rzepak w maju żółci radością,
jak matka dziecko obdarza miłością,
jak sarna przez droge przebiega odważnie,
jak kiedyś z partnerem za rękę – tak różnie.

Gdy myślę o dziadkach: odeszłych, żyjących;
albo powoli się żegnających.
O ich dzieciństwach, przeżyciach, kłopotach;
różnej długości wzlotach i lotach.

Smucąc się nad tym, że wszystko przemija,
przepłźnie lasem jaskrawa żmija.
Gdy życie, jak pająk muchę osacza,
a człowiek drobnostką duszę zawraca.

**Niechże me słowa zadrżą w wieczności:
*potrzeba nam w życiu boskiej Miłości.***

Autor wiersza: **Karol Juchniewicz**

Tło obrazka (projekt/zdjęcie): *Canva.com*